

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIO Y ADMINISTRACIO

PALMA: P. A. Maura, 18

INCA: C. de la Murta, 5.

SONARÀ CADA DIJOUS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

UNA FALTA GROSSA

A les nostres ciutats i pobles ja comencen a tenir tots aquells elements que son necessaris per satisfer les necessitats més sentides.

Per a tenir el nostre pa de cada dia, trobam fàbriques, tallers, oficines o la terra de conrò, que mos conviden i mos deixen triar.

Per distreurem nos hi ha els passetjos, els cines, i teatres, i demés llocs a on podem anar a passar una hora i a vegades a perdre-ne més de dues.

Per cada gust, per cada temperament hi ha un medi de acomodació. No més que hi ha una falta grossa; molt grossa:

No hem pensat més que amb noltros. Els grans, els homos, qui son els qui fan les lleis i les coses que necessiten, no pensen més que amb ells. I no pensen que hi ha una part del poble, la millor i la que més estimam, que no tenguent veu, no pot clamar, no pot demanar, ni pot fer patent la seva necessitat.

No hem pensat amb els infants.

Per això, aquets qui tenen la necessitat imperiosa de jugar, han d'invadir els carrers, o els llocs destinats a altres coses, i per lo tant han de molestar i esser molestats.

Qui ha pensat, entre noltros, a senyalar un lloc, per que hi puguin anar a jugar els infants?

A Ciutat, quant erem atlots, teniem la murada, i el vall, qui eren ben noltros. Allà podiem córrer, encaçar-mos, tirar pedres i tot... i ningú mos deia res. Ara... digau-me: a on poden anar els atlots a treurer-se tanta d'activitat i tanta vida com tenen?

D'aquí venen molts de mals... que s'haurien de corretgir, perque influixen moltíssim en la manera d'esser del nostre poble.

I d'aqueixa falta de llocs a on anar a jugar els jocs propis de l'infancia, vé que els atlots comencin a homonetjar molt abans d'hora.

L'IGNORANCIA qui està a prop de l'ignocencia, surt en defensa d'aqueix dret que tenen els infants a esser participants de la ciutat, i demana que'ls

Ajuntaments senyalin llocs a on ells, i ningú més que ells, puguin anar a jugar.

EL SEMBRADOR.

La nostra festa

AL PUIG DE Sta. MAGDALENA D'INCA

Excursió d'ignorants faedora el segón diumenge (dia 11) de maig, si Deu ho vol, i fa bon temps.

Còm i de quina manera

Els ignorants de Ciutat podran partir en el tren de les 8 del matí, en wagó de 2.^a

Els d'altres pobles, faràn de modo i manera d'esser a Inca a les nou del matí.

El lloc de reunió serà a l'estació del tren, i la divisa o distintiu, el bon humor.

Cadascú se cuidarà del seu recapte o menjua. Allà dalt hi haurà aigua a voler... i segurament café i vi p'els qui en voldrán.

Desde Inca al puig de Sta Magdalena, l'excursió se farà a peu. Qui vulga anar-hi qualcant, ho farà a càrrec seu.

No hi ha cap comissió organitzadora; però la Redacció de L'IGNORANCIA, representada p'el Sembrador i en Pep de na Santema malavetjaràn atendre a tot-hom i donar les facilidats que puguén.

En el cas, no probable, de que entre els ignorants s'hi aficàs algún viu qui volgués pertorbar la bona criança, se li farà un escarament.

Demanam i pregam amb tota cortesia al Sr. Bal·le d'Inca que en nom de la ciutat que representa, mos doni hospitalitat i ajuda si serà mester.

LA REDACCIÓ.

NOTA: *Convendria que els qui voldrán venir, en donassen avis (Plaça d'Antoni Maura, 18--Palma) abans de dia 8 del que correm, per si vé el cas de poder gestionar rebaixa de pas-satje.*

Si hi volen venir dones seràn molt ben acullides.

CANÇÓ

A les meves volgudes germanetes

Ben demati, demafinada,
abans que es badi l'ull del sol,
la donzella de faç colrada
ja deixa el llit i el blanc llençol.

Tot, cantussant ja pren el vol
l'enamorada,
frescant, frescant el bell pinà,
ont anirà?

Ai, somiant dolça aventura
ha vist un jove enamorat,
cercant la bella qui fretura
que, son cor, li té robat.

I el somni de felicitat
encara dura...
Quant l'aucelleta fuig del niu,
Adeu! li diu.

Just al sortir de la vileta
cercant, cercant son estimat
va ovirar una velleta;
i, caminant al seu costat,

—Me voleu dir, per fat, i fat,
bona doneta,
si l'estimat jo trobaré
i em casaré?—

—Per fat i fat—li responia,
que ja ma mare'm va donà,
dic que, d'un rei seràs l'aimia,
te dic que, un rei, l'esposarà—

—Al cel, Deu vos ho pagarà,
la vella mia—
la doncelleta li va dir
i va partir.

Del bell camí su la vorera
la fontinyola va trobar
remorejant tota sorrera
i aixis la nina va parlar:

—Fontinyoleta, has vist passar
per la carrera,
lo príncep bell, de dolç semblant,
que estic cercant?...—

—O, no!—va dir la fontinyola
i el jas d'herbei va remullà—
encara es presf: el sol no vola;
més tari tal volta passarà.—

—El cel, tot vos ho pagarà...
 ¡Mon cor s'endola!...
 La donzellea li va dir
 i va parlar.

L'aubada clara ja guaitava
 son ros mantell tot escampant;
 l'aucell d'alt l'arbre cantussava ..
 i a l'auellet va demanant:

L'aucella; fu que vas cantant
 l'hermola aubada,
 podries dir si has vist passar
 lo meu amar?...

Un jovencell de cara bella
 es mon promès, que vull trobar.
 L'has vist?—li diu la jovencella.
 —Ningu, diu l'au, he vist passar.

—El cel tot vos ho pagarà
 la bona aucella...
 Adeu, adeu!... llavors va dir
 i va partir.

Tot ufanós el sol sorria
 tot escampant sa gran claror;
 sos cabells d'or i pedreria
 llançant mil clops de vermellor.

La jove, encès lo cor d'amor
 i d'alegria,
 a l'astre rei quant ovirà
 va demanà:

—O rei del jorn, la gran llanterna!
 Tal volta has vist mon príncep bell?
 O la gran llum que m'enlluerna!
 Has vist mon rei, mon jovencell?—

—No he vist, garrida, ni un aucell,
 de cara esterna;
 ni menys mon ull de gran claror,
 ha vist l'amor.—

—No sé res més, o bella nina;
 més per cercar ton estimat,
 un raig de llum la més joguina
 sempre vendrà al teu costat—

—Que el cel te don, o astre amat
 llum molt més fina!—
 Al sol la nina li va dir
 i va partir.

I sempre avant l'enamorada
 cercant l'amor va demanant.
 I en pasturar una ramada
 i un pastor que l'està guardant.—

—O pastoret! estic cercant
 desconsolada
 lo meu amor, sens mai parar;
 l'has vist passar?...

—O, no!—el pastor li responia—
 —Si'm vols ajudar te voldré bé
 i quant del rei seré l'amia
 de tu, mon paje jo'n faré—

—No que, si fuig, tot ho perdre
 la bella mia!....

I tot sonant el flaviol...
 va el pastoret...

O! la doncella enamorada
 com va plorant amb desconsol!
 Com flor qui's tanca amb la vesprada,
 talment se vest son cor de doll!...

I caminant al raig de sol
 par blanca fada.

Ja n'es passat el bell pinar...
 ja veu la mar...

Al mig la mar somniadora
 la jove ovira un barquixol
 que un raig de sol argenta i dona
 i, al balandreja l'oratjol.

La nina al veure'l pren el vol
 encisadora
 i els mariners crida, i los diu,
 —Veniu, veniu!—

Quant ja la barca s'ha acostada
 los diu:—L'amor que he somiat,
 l'heu vist passar entre l'onada?
 tal volta heu vist si ha naufragat?

Es jove i bell mon estimat,
 ros com l'aubada...

O mariners! L'heu vist passar
 per l'ampla mar?—

—Pujau, pujau la bella nina
 que a dins la nau està esperant
 un jove rei d'amor molt fina
 que s'estimada va cercant—

—Ja fa set anys que va trescant
 la mar joguina...

Pujau, pujau l'abraçareu
 i reinareu!...

Quant a la nau, llavors pujava
 l'enamorada, cau al mar...

.....
 i a dins son llit se despertava
 car ja finit de somniar..

Sols sent sa mare, preguntar,
 perque plorava:

—Que es que teniu lo meu infant
 que cridau tant?—

—O la mareta benvolguda
 he somniat la flor d'amor:
 blanca resella que he perduda
 trescant pel mon, dins la negror...

S'es esfullada amb la maror
 l'amor volguda!...

Que bell, que bell es somniar
 sens caure al mar!....

Buscaret de la Plana.

Mes de Maria Casolà

El seu contingut cotidià és prè, casi tot, dels
 Doctors i Sants Pares de la Església; i és molt
 apropiat per fer a les famílies, col·legis i esglésies
 que vulguin un exercici breu i sustanciós.

De venta an aquesta Imprenta a 0'40 cts.

EL PASTOR FIDEL

Som a una possessió de montanya.
 De la clastra se sent la remor de l'aigua
 d'un torrent al caure penyes avall.

El cel es gris; niguls negres passen per
 l'espai; el vent siula malmenant els sem-
 brats tendres i els favars de verdor trista.

Els missatgers venen del camp, mig en-
 redats de fret i entren a escalfar-se dins la
 cuina, on hi crema un bon tió d'olivera.

La ma-dona grassa i plantosa allarga el
 rosari an el cabecer perque diga davant, i
 quant l'han resat, tots queden un moment
 silenciosos, mirant la flamada, ara blaven-
 ca, ara vermella.

—El pastor sempre està trist—digué un
 misatger—No sé que teniu; però sembla
 que sempre pensau en coses de l'altre mon.

—I tens raó—respongué ell—Pens en una
 persona que vaig estimar, i ja hi es a l'altra
 mon.

—I qui es, si's pot sabre?—tornà a dir el
 primer.

—La meva enamorada qui morí fa molt
 de temps.

—Jo'm pensava que no havieu festejat
 mai.

—Si fa; i una jove ben garrida.

—Contau-mos-ho!

—Vos ho contaré.

El pastor era home de cabells grisos,
 mirada malencòlica, i son rostre colrat de
 sol i serena, tenia expressió amarga.

—Quant era atlotot que no més tenia de-
 nou anys, ja feia de pastor com ara, i en
 aquesta meteixa possessió. Venia a fer-hi
 feina una jove de la meua edat, qui nomia
 Margalida, i me vaig enamorar d'ella com
 un orat. Just pensava en ella, i darrera la
 guarda i per tot arreu, la seva bella figura i
 la seva rialleia dolça com l'auca sempre es-
 taven gravades dins mon pensament.

Un dia vaig tenir avinentesa de dir-li to-
 ta la meua quimera d'enamorat, i ella, ver-
 mella com una rosa me digué que també
 m'estimava. No vos puc explicar l'alegria
 que vaig tenir.—Cada dia mos veiem
 quant venia, a fer feina, i als diumenges de
 lleguda, jo anava a ca-seva per veure-la i
 conversar amb ella i estar ran d'ella.—Així
 passaren dos anys, plens de ventura, vis-
 quent un per l'altra.—Un dia quant s'en
 anava d'aquí, un dia d'hivern, fret com
 avui, na Margalida se constipà, va tenir
 molta de tossina, perdé la gana poc a poc,
 i se va amagrir molt. Anà de metges, pren-
 gué medecines, deixà la feina; però la tos-
 sineta seguia i ella s'aprimava de cada dia.
 Va estar malalta mig any, i se morí d'una
 lenta. Me pensava perdre'l seny, li vaig
 agafar les mans, fredes i blanques com la
 cera, les hi vaig besar plorant i vaig prome-
 tre no estimar pus cap atlota.—Des de lla-
 vors, les ovelles i aquestes montanyes son
 estades les meves companyones, qui mol-
 tíssimes de vegades m'han vist plorar la
 meua desventura.—Als diumenges, quant
 devall a missa, m'atur an el cementeri, deix
 flors boscanes sobre la tomba de la meua

enamorada, i rés per la seva ànima. Això m'aconorta. Vef-aquí perquè sempre me veis trist i perquè m'agrada la solitud; per poder pensar sempre en ella.

El pastor callà, i els de la rotlada roman-gueren consirosos, mirant la flamarada, ara blavosa, ara vermella.

—Vos planc, pastor, i m'admirau!

Fonc l'únic comentari del missatger pre-guntador.

JUDIT

Etcísos (*)

II

An en Pere-Pep de Na-Sentema

Amic benvolgut: Estic salvat. Encara que afillin les ungles totes les bruixes i bruixots de Mallorca i fora Mallorca, bella basca en fa, jo romandrè inalterable, sense que'm püguen malmanar ni la punta dels cabells. Tenc una oració a St. Ciprià, que si la duc escrita a demunt mi, mai per mai sofriré res de embruixaments.

I no cregueu que no n'hi haja de maneres d'etcisar. Poden ésser fets: amb ferro, amb or, amb argent, amb plòm i amb estany; amb fil d'or, cotó, lli, llana, canyom; amb cabell de cristià, moro, jueu o herege; en font, pont, mar, casa, paret, camp, desert; en tota espècia d'aigua; en cors de cera o ferro, en menjar i beure. Vos asseguro que si un s'ho posava entre cella i cella, no menjaria ni dormiria; però aquesta oració es benèdica per aquestes coses, i el que la du, pot ésser ben tranquil.

Si me torn trobar amb la cabra malament, també no tenc més que alçar-la demunt dues potes, fer-li tres creus a l'esquerra i dir-li:

Got, Margot et super Margot, et consumatum est, i tot d'una quedarà sana i bona com si res fos estat.

Però ja sent que deis: I na Fineta i les bisties? de tot vos parlaré; però teniu en compte que duia tal trastorn, que la camia no m'arribava al cos; i ara estic tan satisfet, que no sé més que parlar de la meua tranquilidat i del perill que he passat.

Com vos deia, vengué una senyora de Ciutat ja vos ne donaré les entresenyas si l'heu de mèster—va veure na Fineta i tot d'una va conèixer que feia cosa d'un any que patia. Fa les cartes, surt el rei de bastos i digué:—Això es clar com s'aigo. Aquesta atlota està etcisada. Va començar a passetjar-se voltant la malalta. Desiara l'ensumava, la tocava, li donà tres alens, remugà, paraules rares i quedà mirant el sòfil fins que digué—Ja ho veig..... aquella es... aquella que té nom de fruita.

Jo no hi era; però tots els que ho escoltaven veren que no podia ésser més que madò Pereta, madò Margalida Pereta, la dona d'en Marcià Peret, una veinada que anava molt per la casa, i que desde que na

Fineta està malalta, cada instant li duia menjarets amb l'escusa de que estava desganada. Fiau-vos-ne!

Aquella senyora digué que l'enviassen a cercar tot d'una i elles dues i els pares de l'atlota sa tancaren dins un quarto.

En Fi me contà que tot d'una la senyora se girà a madò Margalida i li digué amb veu de trò.

—A on es sa botella

—Quina botella?—digué madò Margalida.

—Sa que teniu enterrada, sa botella que hi ha s'etcís, d'aquesta pobre atlota.

—I ara, que me diu?

—No vos feseu sa desentesa; vos heu etcisada aquesta atlota, i teniu s'etcís dins una botella verde enterrada.

Madò Pereta ho va negar en rudes, diguent que ella estimava na Fineta com si fos filla seva.

—Si no hagués vist es sabre d'aquella senyora me deia en Fi—hauria cregut que n'era ben innocent.

S'escobletjaren una estona fins que la senyora se freu una creu de Caravaca que duia en el pit, i posant-li davant els ulls digué

Veam si ho negareu an Aquest.

I encara ho negà sa polissona i partí tirant pestes quantre tots.

Ara resulta que si no's desfà l'etcís no podran curar na Fineta, i tenc por que no arribi a batre hi els peus. Aximateix li ha donat unes herbes i dues oracions, i per veure si obligaràn a desfer-lo ha dit que li mudassen la camia i la posassen estesa en terra demunt tres caramutxes i en punt de mitja nit (velles) l'afupin amb tres vergues d'ullastre. Així, els tocs que pegaran a la camia los sentirà l'etcisadora, i si no's forta de morro se donarà.

Tres hores va ésser al poble, i aquella casa fou un jubileu. Valga que en Fi va recomenar-me, que si no, no l'hauria poguda veure. Hi vaig entrar i vos asseguro que impresionava veure aquella dona alta, seca, bruna, cabells grisos, endolada i amb uns ulls, quins ulls! Per no veure los hi vaig estar mirant sempre un senyal pelut que té a la mà esquerra.

Vàrem conversar poc temps i me costà qualque cosa; però no's pagat pel conort que me donà.

Haureu vist que lo que vos contava de la botella i la creu no era ben exacta. Lo que vos dic avui es lo succeït, perquè ho sé de tan bona font, que ja no pot ésser millor.

Les bisties d'en Calfu ja estan més bé. Una oració dita a l'hora de la queda servant una candela i tres branques de llorer, i donant-los aigua mesclada de pou, cisterna i font viva, les va posant com a noves.

Quina ditxa teniu els ciutadans amb aquesta senyora, i quina enveja feis a vostre amic qui espera se seràn acabades ja les bruixerías

XERAFI DES-VALL.

P. D.—Si heu de mester cap oració, digau-ho sense cerimonies; en tenc per tot mal, i fins per fer fortuna, no més que aquesta no serveix per tot-hom.

PA'N-CARITAT

Ja'l Fill de Maria
ha ressucitat.
¡Visca l'alegría
del Pa'n-caritat!

Nostro cor dins el pit brinca,
avui no hi ha haguda sòn
per anar an el Puig d'Inca
a banyar-nos d'aire i sol.

Dins las cistelles deurades
i els panerets enflocats
e-hi duim crespells i panades
i robiols ensucrats.

Després d'oïda la missa,
amb cor net i reverent,
farem una escampadiça
per aquells cimels d'argent.

I pararem taula en-terra,
damunt l'herbei floridor;
i plena'es veurà la serra
de gaubança i germanor.

Escloveiar tenim massa
panades, fruita i de tot;
buidarem la carabassa
del bon vi, de glop en glop.

Delitosos, sens fatiga,
tot lo dia hem de folgar,
glopant flaire de garriga
l'aigo fresca hem de suar.

Pregarem a Magdalena,
l'Angel del Puig encantat,
que mos don anyada plena
de salut i bon blat.

Ja'l Fill de Maria
ha ressucitat.
¡Visca l'alegría
del Pa'n-caritat!

MIQUEL DURÁN.

Aquesta composició està posada en música d'aïres molt jolius, per Mn. Bernat Salas, Pvre.

A Sta. Magdalena? Jo faig ú

He lletgit lo que proposa un *Sembrador* d'anar a passar un dia an el Puig de Sta. Magdalena, i vos asseguro que m'es entrada una alegria per tot al cos, que semblava tant com si hagués empinat el colzo.

En el seu article demana el perer de tots, i jo que som un d'aquestes tots, vull donar-lo: *Llum, alegria i bon dinar que més podem demanar?* (Veis lo que es la primavera. Sense voler, naturalment tal com flueix l'aigua de la fontana, ha fluit del meu pensament aquesta espècia de minyó).

Si, ignorants: amb ansia esper el segón diumenge de maig per prendre els atapins de cap a Inca, i gaudir tot lo sant dia de la verdor del camp, de la puresa de l'aire i de l'exquisidesa de les panades.

A mi aquestes expansions camparoles me entusiasmen; i això no es d'ara, sino que ja me vé de vell. Recort que fa devers deu anys, en aquell temps que no hi havia per Ciutat tranvies elèctrics, ni s'usava això del sindicalisme que tants de sustos dona, vaig anar a fer-ne una de bauxa, que va deixar dins mi un recort que encara dura.

Per aquell temps, ja festetjava la que avui es la meua dona; però això no era impediment perquè a estones perdudes fes l'amor a una modisteta qui era de lo més garrida que

(*) Aquesta composició devia anar al número passat, i per un mal entès quedà de fora.

se pasetjava (Sempre som estat molt *tenorio*,
Deu no m'ho tenga en retret ni vana gloria.)

La família me convidà a un dia de camp.
Encara par que me vegi devers les sis del ma-
ti amb una màquina de retratar que vaig man-
llevar penjada a l'esquena, un bastó en la mà
dreta i una capsula amb una ensaimada de du-
ro en l'esquerra; perque com comprendreu no
era decent anar-hi mans buides.

Passàrem el dia en el *Colt de Sa Creu*.
Botàrem a juli i a mi quant feia es juliot se
me varen embolicar les cames en la corda, i
vaig pegar de nassos dins un betzer de on me
tragueren, ja podeu pensar com.

—Això no es res, deia jo fent de valent
mentres me torcava les escarrinxades.

—I si les ferides li prenen malament? va
dir na Dolores qui era la meva Dulcinea.

—El rentarem amb esperit,—va respondre
la meva sogra *in partibus*; però com no en
teniem a mà, me estopatjaren amb aigordent,
i vaig quedar perfumat de bona manera.

Llevant d'aquest incident i de algunes pe-
tites molestias, com l'arròs qui sortí amb gust
de fum; le trenca de un barral de ví, els insigni-
ficants inconvenients d'haver d'aguantar el
plat en constant equilibri sobre la punta dels
dos genolls, tot va anar com una seda, i pa-
sàrem un dia de lo més divertit del mon.

Per això es que ara, quant he sentit que el
Sembrador parlava d'anar a fer una eixida
a Sta. Magdalena, m'he posat més content
que un atlot amb sabates noves, i de llevon-
ses ensà no faig més que pensar-hi.

Ala idò, ignorants; animau-vos, i no dei-
xeu passar aquesta avinentesa de respirar un
poc d'aire pur i fer depòsit d'alegria per tot
l'any. An el Puig de Sta. Magdalena falta
gent; i vos assegureu a fé de *Pere Pep*, que
no vos ne penedireu gens ni mica. Jo només
tenc disgust de una cosa, i s que ja no po-
drem menjar panades perque d'aquí a onze
de maig, ja feren filet.

De manera, *Sembrador*, que ja ho sabeu:
comptau amb en

PEP DE NA SANTEMA

Esquits i espíres

Aquesta setmana pasada l'hem dedicada,
seguint les nostres bones tradicions, a fer
pa-en-caritat, d'altra manera no podriem
haver llevat del mig, totes les panades,
crespells, flaons i robiols, que hi havia p'el
mig.

Per això, els *esquits* que hem vist alsar-
se, eren casi tots d'aigua de mar.

Mos han fet un Bat-le novell, a Ciutat.
El coneixen una mica. Té mitja cama
d'ignorant, per lo qual sospitam que farà
les coses amb seny i calma. Sols així sur-
ten bé.

Que la *vara* li sia lleugera: es a dir, que
no fengué més mals-de cap que els propis
del qui ha de cuidar l'ordanament de una
ciutat.

La vaga de telegrafistes mos es duita
una agradable nova. La venguda de l'aco-
raçat *Espanya*. Teniem por de que quedas-
sim incomunicats, diven. Noltros sospitam
que lo que desitjaven era mostrar-mos
aquest barco, el més galán de l'esquadra
espanyola. I la gent li ha fet cas...

Les modistes estan barallades. S'en son
fets dos partits, i comencen a manetjar la
llengua.

Noltres, que trobam un encant de veure
els estolets que fan als mig dies i horabai-
xes no voldriem per res que mudassin de
tò.

Ni molt manco que arribassin a agafar-
se el cambuix.

Pau, pau... que n'es l'hora.

A Santa Catalina de Ciutat, dos homos
que per la seva edat havien de tenir molt
de coneixement, perque son pare, homo ja
de certa edat, se volia casar, li prengueren
tanta rabia, que a la fi, com an els dramots
de cine, li calaren foc a ca-seva...

I posaren lletreros d'amenaça...
Això de que deu esser fruit? d'incultura,
o de mal-cor?

Es vengut el Governador nou.
Ja ho va esser d'aquí, fa una tempora-
da.

Per cert que va donar molt que fer an els
jugadors... I algunes societats s'en teme-
ren...

Per això, ara hi ha hagut un senyor que
ha tengut l'atreuiment d'escriure-li una car-
ta, bastant imprudent.

Diven què es un empleat d'Hisenda...
I que el Governador li posarà les *peres*
a *quarto*.

¡Ell n'hi ha d'haver per tots!

A Ciutat volem tenir casa de Correus no-
va.

Però, sembla que no la tendrem mai!
El govern la vol fer...

No més demana un solar que tenga con-
dicions...

I no en troben. No vos sembla mentida
això?

A noltres mos ho sembla... I mos dona
vergonya.

Llavors criticarem els d'allà dalt!

30.000 pessetes

regala L'Ignorancia an els seus subscriptors.

Fitxau-vos bé en els rebuts quant ven-
dràn a cobrar. Cada un d'ells anirà nume-
rat. El dia 25 de Maig amb totes les forma-
lidats que son propis se farà el sorteig de
tres prèmis, cada un dels quals serà un dè-
cim del número

5.142

de la loteria nacional del 2 de Juny que
s'enviarà immediatament al lletgidor sortit

30.000 pessetes

Son bones per tot-hom.

O! i que'ls dècims son de Madrid! Son de
sort! Al manco heu desitjam!

La Funció del Cine de l'Ignorancia

Diumenge passat a la Protectora se donà
la funció de cine aposta pels ignorants, fou
un èxit. Se projectaren películes, diverti-
des de bon de veres, que la gent va cele-
brar...

També, se va mostrar el nostre simpàtic
vendedor de «L'Ignorancia... i estiral»

No serà la darrera, ni el darrer diverti-
ment honest que donarem a la gent.

El nostre administrador rebé moltes en-
horabones.

TRENCA-CLOSQUES

TARGETA

MARIA CLOQUELL TOBES

Compondre amb les lletres d'aquesta tar-
geta el nom i llinatges d'un celebrat poeta
mallorquí.

SINCATEGOREMA

Linatge—consonant—vocal=
=CIUTAT ESPANYOLA=

ROMBE

Sustituir els punts per lletres de manera
que tant verticalment com horizontalment
diguei:

- 1.ª retxa: consonant.
- 2.ª » part del cos.
- 3.ª » nom d'homo.
- 4.ª » cosa que tenen tots els arbres.
- 5.ª » consonant.

Flor de Taronger.

CAVILACIO

DICE — COME

Compondre amb aquestes dues paraules
castellanes el nom de un dia de la semana.

Cap novell.

(Solucions an el número qui ve, si som vius)

Solucions en el número passat:

A la targeta: *Tractat de astronomia*.

Al sincategorema: *Piano*.

A la fuga de vocals:

Val més un bon no, garrida,
que un si mastegant fasols
diguem si em vols o no em vols
no estigues empagaida.

Als colmos:

1. *Fer una escala per baixar les sub-
sistencies.*

2. *Predicar dins la trona d'un retgidor.*

Al geroglific: *Capdepera*.

Al logrògrif numèric: *Anguila*.

CORRESPONDENCIA

Cap novell: Agraiesc moltíssim la vostra fe-
licitació.

Els dos cosins: La vostra fuga no pot pasà
ni amb rodes ni... amb patins.

Els tres germans: Estimats! ¿Que sou morts?
Com es que vos aturareu de enviar original per
aquesta secció tan en sec? Enviau a dir colque
cosa i no me fareu passà tanta d'ansia.

En Jordi de Son Carlà.

Tip. Durán.—Inca